ЦРНО-БЕЛИ СВЕТ

Није тако једноставно да би било просто црно или бело, осим код оних ускогрудих, ограничених, учаурених у сопственој љуштури сујете и гордости, увек спремних, да бескомпромисно бране своје зидине од којих се све одбија. Намрштеног лица, гледају ситним очима на све око себе кроз сужене трепавице. Зар није лепота у несагледивом броју нијанси, што неосетно прожимају једна другу, дајући разноликост с правом на избор. Све се одвија у равнотежи супротности, а идеално права линија која их спаја, увезана безбројним нитима које се пружају са једног до другог краја, чини чврсте везе у оном лебдећем простору, званом „нешто између."

Али ипак...

Смркава се, полако се надвијају тамни облаци, изнад благог планинског превоја. Ситне пахуље, завејавају нерашчишћени пут. Са страна, згрнути снежни наноси, све до старих кедрова, испуцале коре, чворноватих грана повијених од снега, коме тешко одолевају, ломе се и падају остареле четине на самртничку белу одору испод крошње. Повише су се разгранала млада стабла, усправна, постојана, у свој својој лепоти, огрнута белим плаштем. Из долине, прикрада се магла, кришом се провлачи из-

међу јавора и храстова с браонкастим, широким, укрућеним листовима. Начас, из зимског сна пробуди се ветар, љутито зафијуче студеним бичем и тамо у даљини укажу се борови и јеле, стресе се бели покривач и њихове зелене гране опет се вину и усправе. Мрак је завладао шумом, нигде месеца и звезда, као да су се негде сакрили и одлутали у бескрају. Збила се густа непрозирна магла и спустила до пута, тек на тренутак постала би прозрачна, када би засветлуцао смрзнути снег, попут ситних расутих бисера.

– Лоли, смири се! – подвикну жена.

– Шта ради, Вања? – упита, окрену се и угледа пса пропетог на шапе, између предњих седишта, густе беле длаке што му је у увојцима прекривала паметне црне очи, у црвеном џемперу с новогодишњим шарама.

– Ма... гледај куд' возиш! – љутито га повуче жена.

– Вања, она цвили.

– Хоће госпођица да се вози напред... Размажена је до бесвести. Лепо је Растко рекао: „Овај пас је намазан". Тачно зна шта од кога може да добије.

– Ти си је највише размазила. Јесам ли се ја противио што се мува по нашем кревету? Не вреди, спава ти на глави. Кад дођеш кући с посла, прво љубиш Лоли и тепаш: „Где је моја беба, бебице моја." Није никакво чудо што живи у убеђењу да си је ти родила, да си јој ти мама.

– Баш си безобразан.

– Тако си размазила Јовану и Растка. Сећам се, били су мали али кад направе неку глупост, ти једва дочекаш да ми приговориш: „Исти су на тебе. Пресликана твоја нарав и карактер.

– Шта сам могла друго очекивати?

– Али зато добију ли неку похвалу или донесу признање са такмичења, шепуриш се по кући, говорећи: „Таква сам ја била. Погледај, погледај, моје огледало”.

– Тачно је, све добре особине што их красе су од мене – насмеши се она погледавши га топлим светлим очима. – Сви волимо Лоли ал’ ти га претера. Поред тебе би могла да ради шта хоће. Одемо на летовање у Грчку... месецима се не јављаш мојим родитељима, а онда се одједном тобоже забринеш за њихово здравље и зовеш их двапут дневно. Мислиш да су они наивни, зовеш их због Лоле.

– Није баш тако.

– Је ли јела? – поче да га имитира Вања, развлачећи речи кроз напућене усне: – Само мало саламе, сигурно гладује.

– Види женице, нањулила је уши. Зна да о њој говоримо.

– Пази! Замало да прођемо скретање.

Уски пут води у подножје. Не разазнају се ограде, међе и путељци завејани снегом. Нигде никог, ни трагова на њему, као да је све успавала и сакрила снежна белина. Назиру се раштркане куће, с чудним бледим светлом које се разлива на залеђеним прозорима. Са окапница злокобно висе велике

леденице, налик сјајним исуканим мачевима. У заравни се пут шири, куће су збијеније али ветар што се спушта, немилосрдно шиба, сустиче се и ковитла у снежним спиралама.

– Ауу, што је нападао! Не можемо ући аутом у двориште.

– Паркирај уз саму ограду, некако се провуци и понеси моју ташну, ја ћу узети ствари из гепека.

– Вања, где је Лоли?

– Ту је, прва је истрчала из кола – добаци жена са трема, откључавајући кућу.

– Чије је ово црно куче?

– Какво куче? – окрену се она и ухвати се за главу. – Како си само успео да пропаднеш у снег до паса и то све са мојом ташном? То је Биљина Дона.

– Није, нема огрлицу.

– Аман, човече, је л' ти можеш да се искобељаш из тог снега ил' ја морам да те носим?

– Ево, ево, стижем.

– Куку! Сав си мокар, одмах скидај тренерку.

– Вања, овај... остало је испред врата.

– Ко је остао?

– Мислим на оно црно куче. Знаш ли како се умиљавало око мојих ногу, можда треба да га нахранимо.

– Чекај да се распакујемо. Не мора увек, сад и одмах, онако како си ти замислио.

– Баш је топло – рече Андрија, невешто покушавајући да се оправда.